

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година III.

Май, 1928. г.

Кн. 8.

Василь Ивановъ.

Жълтицата.

(Разказъ).

Тукъ бѣха всички просеци и просекини отъ малкия кварталъ, на който се числѣше черквичата „Света мжченица Харитина“ въ столицата.

Бѣше недѣля, служеше се литургия.

Просецитѣ и просекинитѣ се бѣха наредили на две редици отъ вратата на оградата до вратата на черквичата, понеже дворѣтъ бѣше много малъкъ, така щото богомолцитѣ минаваха по тѣсно-то коридорче, образувано отъ тѣхъ.

Тука бѣше слѣпиятъ Евсенъ; сакатиятъ съ ржцетѣ Филипъ; пълзящиятъ, съ отрѣзани крака, Кукузелъ; престариятъ, треперящъ Дамянъ; немощниятъ Герасимъ (той представляваше купчина човѣшки органи, виснала глава съ затиснати съ памукъ подъ очила очи, тресещъ се цѣлъ и издаващъ единъ монотоненъ, неподобаващъ на човѣшки, звукъ, съ привързана за една кракъ кутия за милостинята); тукъ бѣше старата Тофила; дебелията, но съ парализирани прѣсти, Тарса; пѣщата Авакума; куцата Минка; немощната и полуслѣпа, съ очила, Вавила; малкото момиченце Суска, циганче, клекнало — така движещо се; тукъ бѣше и младиятъ, еднокракъ, съ патерици циганинъ Чобанъ — всички облѣчени съ вехтории и дрипи, сякашъ нарочно събирани, всички почти съ скрити лица, женитѣ пребрадени.

Но най-много скрита и пребрадена бѣше пѣщата Авакума.

Тя пѣеше непрекъснато съ тънъкъ гласъ една и сѣща безкрайна мелодия, нѣкакви едни и сѣщи думи, протегнала постоянно ржка въ едно положение, въ едно направление, съ неподвижна глава, съ неподвижни очи — устремени нѣкъде надъ протегнатата ѣ ржка.